

БАРАБАНИЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Вестникът е разрешенъ отъ Министерството на народното просвѣщение съ писмо № 23977-2-II отъ 30 май 1938 година

В а к а н ц и я

Въвъ трудъ и въвъ наука
се времето измина.
Ура, ура, свърши се
учебната година.

Менъ лѣтото цъвнало
ме вика по горитѣ,
кждето птички пѣятъ,
кжде шумятъ рѣкитѣ.

Оставямъ ви на мира
учебници, тетрадки . . .
Почивайте сега
съ споменитъ сладки.

Елате тамъ да идѣмъ,
другари, мои мили,
да дишаме на воля,
да сберемъ нови сили.

Елинъ Пелинъ

Владъ и Данчо, двама стари—
нераздялнитѣ другари,
забелязаха наблизъ
изъ прозорецъ димъ излиза.
— Туй е братко май пожаръ,
де ще викаме стражаръ,
дай веднага тука кофа,
да не стане катастрофа.
Владъ безъ дума и безъ викъ
кофата донесе въ мигъ.
Данъ я вдигна като старъ
пожарникаръ.
Отъ прозореца завчасъ
нѣкой викна: — Чакай азъ
ще ви спускамъ тамъ главата
че ми гасите лулата!

Всѣки се плаши отъ каквото е патилъ

Оралъ на нивата си орачъ. Едната
отъ кравитѣ му била бѣла, а другата
шарена. Дошълъ при орача мечокъ.

— Защо ти е шарена едната кра-
вичка? — попита мечокътъ.

— Нашарилъ съмъ я, затова е
шарена.

— Можешъ ли да нашаришъ всѣкиго?

— Разбира се, че мога.

Помислилъ си мечокътъ, че ще бжде
хубаво, ако и той стане шаренъ и по-
питалъ орача:

— Искашъ ли да нашаришъ и мене?

— Стига да искашъ.

— Тогава хайде! Побързай! Искамъ
до довечера да ме нашаришъ.

— Ей сега. Заври си тукъ ржцетъ,
— казалъ орачътъ на мечока и му
показалъ процѣпа на колата. Заврѣлъ
си мечокътъ ржцетъ, завързалъ ги
орачътъ.

Наклатъ следъ това огънь, нари-
налъ жаравата. Поставилъ ралника въ
жаравата.

Нагрѣлъ се ралникътъ, та се из-
червилъ и свѣтналъ. Стисналъ го съ
машитѣ орачътъ и го лепналъ по гър-
ба на мечока. Ревналъ мечокътъ, та се
раздралъ. Но не го слушалъ орачътъ,
а продължавалъ да го лепи и пърли
съ ралника. Изпопърлилъ му кожата и
го нашарилъ цѣлия.

Пусналъ го.

Отишълъ си мечокътъ и седналъ
да си отпочине подъ близкия джбъ.

Гледа мечокътъ — кацнала една
сврака на гърба на шарената крава.
Махналъ орачътъ съ копралята, уда-
рилъ свраката, строшилъ ѝ крака.

Хвъркнала оттамъ свраката, доле-
тѣла и кацнала на джба точно надъ
мечока. И тя се загледа къмъ орача.

Кацналъ следъ това едно водно
конче на шарената крава. Хваналъ го
орачътъ изсмѣлъ се, откъсналъ му
опашката и го пусналъ.

Хвъркнало водното конче, доле-
тѣло и кацнало на единъ клонъ, точ-
но надъ мечока и свраката.

Следъ малко дошло момчето на
орача. То му носѣло ядане въ гърне.
Но по пѣтя се захласнало въ едно ято
гължби, спжнало се, паднало и разси-
пало яденето. Гърнето останало до
половина.

Видѣлъ орачътъ, че гърнето е оста-
нало до половина, разбралъ каква е
работата, хваналъ момчето и взелъ да
го бие.

Всичко това гледали мечокътъ, свра-
ката и водното конче.

— Братленца, — извикалъ мечо-
кътъ — ей сега орачътъ ще започне
да шари момчето съ ралника.

— Не, ще му строши крака! —
пояснила свраката.

— Ще му откъсне опашката! каза-
ло дълбокомислено водното конче.

Т. Харманджиевъ